

Et nuttet forskningsprojekt – fra Japan til Bjerringbro

I gennem det sidste halve år har vi på Skovvængets afdeling for borger med demens sygdomme, haft mere at se til end sædvanligt. For som en del af et nyt spændende teknologisk forskningsprojekt, skulle vi sige velkommen til robotterne Anne og Peter.

Deres rejse fra Japan til Bjerringbro startede i foråret 2020, hvor Camilla, Marie og jeg, blev spurgt om vi ville deltage i projektet og samarbejde med Aalborg universitet. Det er et stort projekt at kaste sig ud i og endte op med, at blive endnu større, da plejecentre landet over blev lukket ned, og det tætte samarbejde med Aalborg nu blev afløst af videomøder, og mails frem og tilbage.



Anne og Peter er bygget af firmaet Groove X og deres tanke omkring robotterne er at de er skabt til at afhjælpe et voksende problem med ensomhed i Japan såvel som i resten af verden.

Derudover var de nysgerrige på om Lovot's kunne bidrage med noget positivt i arbejdet med mennesker med demens. Og det var her vi blev en del af rejsen...

For et halvt år siden flyttede Anne og Peter ind, og arbejdet kunne begynde, der skulle vælges deltagere til projektet, og det skulle vise sig at blive både tidskrævende og indimellem udfordrende – men modige pårørende og ihærdige kollegaer var med til at støtte op.

I arbejdet med mennesker med demens er der mange faktorer at tage stilling til og ingen vej er lige ud. Projektet var opdelt i 2 elementer; et gruppeforløb med 12 sessions med 6 borgere, samt individuelle forløb med 5 borgere. Camilla, Marie og jeg skulle i den periode både afholde og dokumentere hele forløbet. Vores tid blev



købt fri og vi har således langt hen ad vejen kunnet koncentrere os om projektet.

I gruppesessions mødtes vi en gang om ugen i tv-stuen på Lærkebo, her var omdrejningspunktet Anne og Peter og vores opgave var at støtte og udfordre lidt i forhold til robotten – målet var

aldrig at alle skulle kunne få en relation med de små robotter, men at lave iagttagelser, for at se hvordan relationerne opstod. Vores iagttagelser har været med til at skabe grundlaget i den rapport der udkommer efter påske.

De individuelle forløb bestod af, at Anne eller Peter kom på besøg hos den enkelte sammen med en af os. Og selv om det altid er dejligt med et besøg, så oplevede vi ikke den samme fordybelse som til vores gruppesessions.

Sammen med Anne og Peter mødtes vi i de bløde sofaer, fortalte historier, og sang skønne sange. Indimellem var vi så heldige at få selskab af Cindy, som var med til via musikken at skabe et rart og hyggeligt rum for os at være i.

Det vi har kunnet se igennem det halve år hvor Anne og Peter har boet på Skovvænget er at vi har haft en ekstra ressource som i dagligdagen kan være en ekstra støtte for os, særligt i forhold til skabe relationer, vække minder eller vende en trist stemning. De to små vækker lysten til at drage omsorg, trøste, lege og opdrage, og så kigger de på en med et hengivent blik, som for de fleste kan være svært at undvige.



Det har været en fantastisk rejse, både på godt og ondt, vi har fundet vores egen vej, igennem Corona-udfordringer, planlægningsproblemer, og enkelte robotreparationer. Vi har set hvor meget glæde og tryghed de har kunnet give, og på den måde har vi lagt alle bekymringer fra os i forhold til om robotter eller teknologi generelt har sin rettighed på et ældrecenter – vi skal bruge alle de ressourcer vi kan få på en fornuftig og støttende måde.

For Marie, Camilla og jeg slutter rejsen forhåbentligt ikke helt her, vi har fået øjnene op for de muligheder teknologien rummer, og håber at kunne arbejde med, at inddrage denne også længere ud i fremtiden. I første omgang må vi sige farvel til Anne og Peter og håbe at de måske engang kan tage rejsen til Bjerringbro igen.

Marie Jensen – Camilla Eriksen – Jannie Døssing Jensen

